

Phần 9

- **H**ải Đăng! Hải Đăng! Anh về đi! Về với em đi, Hải Đăng...

Bạch Cúc như khuyu hẩn dưới sóng biển. Cô đau đớn gào thét lên cho biển cả nghe thấy lời cô gọi. Hải Đăng đi rồi, Bạch Cúc cứ âm thầm chờ đợi anh về. Cô thiết tha mong mỗi ngày anh trở về để hai người được cử hành lễ cưới. Nhưng ngày qua ngày, anh và con tàu vẫn biệt dạng ngoài khơi. Con bão ập đến làm tan tác xóm làng, gây thảm cảnh đau thương chồng chất. Con mất cha, vợ mất chồng. Tiếng khóc, tiếng than ngập tràn vùng biển cả.

Và Hải Đăng, anh là một trong những số người mất tích trên biển. Bạch Cúc mang nỗi đau xé lòng, lang thang trên bãi biển đợi anh về.

- Hải Đăng ơi! Anh đã nói rằng anh không bỏ em, không xa em mà. Sao hôm nay anh lại không về? Anh nỡ bỏ em một mình sao Hải Đăng?

Bạch Cúc nghe trong người có một cái gì đó đang hình thành. Không biết đó có phải là kết quả của tình yêu nồng nàn của hai không? Bạch Cúc nghe bán loạn cả người. Cô đưa tay xoa xoa vào bụng mình. Tiếng nấc bồng vang lên từ trái tim đau thắt:

- Con ơi! Con mất cha rồi con ơi!

Sóng! Gió! Bôn bề trùng dương mịt mùng vây phủ. Bạch Cúc không còn sức lực để chịu đựng được với nỗi đau đời đầy bi thương.

- **B**ạch Cúc! Con tỉnh rồi hả?

Bà Tâm lo lắng hỏi. Bạch Cúc mở mắt nhìn quanh. Cô nhận ra căn nhà nhỏ quen thuộc của mình. Cô ngơ ngác hỏi mẹ:

- Sao con lại ở nhà? Lúc này con đang ở ngoài bãi biển mà?

- Con ngất xỉu ngoài bãi biển. May mắn là bà con phát hiện nên đưa con về đây đó. Mẹ có nấu cháo trắng kia, con ăn một chút cho khỏe đi.

Bạch Cúc khóc nức nở:

- Mẹ ơi! Hải Đăng...

Bà Tâm ôm con gái vào lòng:

- Mẹ biết rồi, Bạch Cúc. Mẹ hiểu nỗi đau của con. Bởi vì nỗi đau của con chính là nỗi đau khôn nguôi của mẹ.

Bạch Cúc ôm chầm lấy mẹ:

- Mẹ ơi! Sao chúng ta lại khổ như thế này hả mẹ?

- Bạch Cúc ơi! Con đừng tự dày đọa, giày vò mình nữa. Con còn có mẹ mà. Nếu con có mệnh hệ nào, mẹ đâu có sống nổi.

- Mẹ ơi! Con xin lỗi mẹ!

- Bạch Cúc! Có phải là con đã...

Ánh mắt hiền từ của mẹ khiến Bạch Cúc xót xa:

- Mẹ ơi! Con xin lỗi mẹ.

Bà Tâm ôm chầm con gái, nước mắt đầm đìa:

- Bạch Cúc ơi! Đời con sao đau khổ chât chồng. Con đã không có cha, bây giờ lại không có chồng. Làm sao con chịu đựng nỗi sự đau khổ này, con ơi!

- Mẹ ơi! Con xin mẹ! Mẹ hãy rộng lượng cho con giữ lại giọt máu của Hải Đăng nghe mẹ.

- Mẹ đâu có ác nghiệt bắt con phải giết con của mình. Nhưng con hãy suy nghĩ lại xem, con có thể chịu đựng được với dư luận, với hàng xóm. Con phải chịu cái ánh mắt dè bĩu của mọi người, bởi cái cảnh “gái không chồng mà lại có con”.

- Con không thể vì chút danh dự riêng mà giết con của con được.

- Mẹ chỉ phân tích cho con thấy rõ lợi hại. Còn mẹ, mẹ lúc nào cũng ủng hộ con. Con của con cũng là cháu ngoại của mẹ mà.

- Con cảm ơn mẹ.

Bạch Cúc nép đầu vào lòng mẹ, tìm chút ấm áp sau cơn bão lòng.

Bạch Vân ra đời trong niềm đau và lòng yêu thương của bà Tâm và Bạch Cúc. Bạch Vân giống Hải Đăng như khuôn đúc. Mỗi lần nhìn con, Bạch Cúc không cầm được nước mắt. Cô xót xa:

- Tội nghiệp cho Hải Đăng. Anh sống cô cút không người thân thích. Khi mất đi cũng không có một di ảnh để sau này Bạch Vân được thấy cha.

Bà Tâm nâng niu Bạch Vân như báu vật. Mặc cho bao lời dị nghị, bà hết lòng bảo vệ và chăm sóc cháu ngoại của mình.

Bả an ủi Bạch Cúc:

- Con đừng buồn nữa. Phần số của con đã không được may mắn như bao người, nhưng con còn có Bạch Vân. Hãy sống vì đứa con cô cút tội nghiệp của mình, Cúc à.

- Dạ. Con còn mơ ước gì nữa. Chỉ mong nuôi dạy Bạch Vân nên người thôi.

- Ủ! Con nghĩ vậy là rất tốt.

Bạch Vân chập chững bước đi cũng là lúc cái nghèo đói đè nặng lên cuộc sống của hai mẹ con. Bạch Cúc được mai mối cho một Việt kiều về thăm quê có nhã ý muốn tìm một người vợ.

Với nhan sắc của Bạch Cúc, cô nhanh chóng chiếm lấy tình cảm của Việt Hoàng. Anh tức tốc làm hồ sơ kết hôn để rước Bạch Cúc xuất cảnh.

Bạch Cúc do dự:

- Mẹ! Con không thể bỏ Bạch Vân mà ra đi được. Con không muốn làm tử vong linh của Hải Đăng. Mẹ! Hay là chúng ta từ chối nghe mẹ?

- Dù sao thì Hải Đăng cũng đã mất. Con có lưu luyến đợi chờ thì người đi cũng chẳng trở về. Bạch Cúc! Con còn rất trẻ con không thể góa bụa mãi. Cơ hội không thể đến với mình nhiều lần đâu con. Con hãy đồng ý đi. Hãy để Bạch Vân cho mẹ.

- Nhưng làm sao con có thể xa Bạch Vân được hả mẹ? Nó là con của con. Nó còn rất nhỏ, mẹ ơi.

- Chúng ta chỉ tạm chia tay nhau một thời gian thôi mà. Qua bên ấy có điều kiện làm ăn, con sẽ tạo dựng được tương lai cho mình và cả con của con nữa.

Bạch Cúc im lặng. Lòng cô đang tan nát vì thảm cảnh mẫu tử chia ly. Cô ôm Bạch Vân trong lòng khóc nức nở:

- Con ơi! Mẹ phải bỏ con sao?

Bạch Vân ngơ ngác nhìn mẹ không hiểu việc gì sẽ xảy ra. Thấy mẹ khóc, nó cũng òa khóc theo.

- Bạch Cúc! Đời mẹ và con đã phải chịu cảnh nghèo túng ở cái làng chài heo hút này. Con định để cho cuộc đời Bạch Vân phải khổ nữa hay sao? Và lại, mẹ nghe nói bên ấy người ta sẽ cho mình bảo lãnh thân nhân khi đã định cư và có quốc tịch đó.

- Theo mẹ, việc con chấp nhận ra đi là điều cần thiết hay sao?
- Mẹ nghĩ vậy. Nhưng đi hay không là tùy ở con.
- Mẹ cho con suy nghĩ lại nghe mẹ.
- Mẹ đâu có ép buộc con.

Bạch Cúc nhìn mẹ. Chưa đầy năm mươi tuổi, mẹ đã già đi rất nhiều do cơ cực, nghèo khó. Mình đã không cho mẹ niềm vui lại mang thêm cho mẹ nỗi khổ đau. Dù không nói ra nhưng khi nhìn mẹ ngậm ngùi, buồn, bã bẻ Bạch Vân, cô biết mẹ rất buồn vì cảnh con gái không chồng mà lại chửa.

Bạch Cúc tự nghĩ:

- Thôi thì có yêu thương hay không mình cũng chấp nhận lấy chồng cho mẹ vui. Còn Bạch Vân, mình tạm gửi cho mẹ một thời gian. Qua bên ấy mình sẽ tìm cách bảo lãnh mẹ và Bạch Vân sang đoàn tụ.

Giao phó cuộc đời mình cho một người đàn ông xa lạ. Bạch Cúc gạt nước mắt chia ly bước lên phi cơ sang Mỹ, nơi mà người ta gọi đó là vùng đất hứa.

Ban đầu, Việt Hoàng rất yêu thương cô. Anh tạo mọi điều kiện để cho Bạch Cúc sống thật thoải mái. Anh mong cô quên đi nỗi buồn nhớ quê hương, nhớ người thân. Và nhất là đứa con gái nhỏ.

Dù sống trong hạnh phúc với đầy đủ những vật chất, nhưng trong lòng Bạch Cúc không thể vui đi nỗi muộn phiền. Trong xã hội Mỹ, cô biết phải có thật nhiều tiền mới có thể bảo lãnh được người thân. Thấy Việt Hoàng hết lòng yêu thương mình, nhân lúc anh vui vẻ, Bạch Cúc thổ lộ:

- Anh Hoàng!
- Gì vậy em? - Việt Hoàng âu yếm hỏi.
- Em muốn xin anh một việc.
- Việc gì em nói đi. Chúng ta là vợ chồng mà. Em có thiếu thốn điều gì cứ nói, anh sẽ cố gắng lo cho em.
- Không! Sống với anh em không thiếu thốn điều gì cả. Nhưng suốt ngày em cứ ở nhà mãi, em buồn quá.
- Em buồn hả? Buồn thì xem phim. Ở đây cũng có phim và cải lương của Việt Nam hay lắm.

Bạch Cúc lắc đầu:

- Em không thích xem phim. Bởi vì xem phim em càng thấy nhớ quê nhà, càng buồn hơn.

- Vậy anh đưa em đi du lịch nghe?

- Em cũng không thích đi du lịch.

- Vậy em thích gì?

- Em muốn đi làm.

- Đi làm?

Việt Hoàng tròn mắt hỏi:

- Em đi làm?

- Dạ, phải. Em muốn đi làm.

- Nhưng em có thể làm gì?

- Em có thể vô xưởng học làm điện tử.

- Việc đó cũng khó lắm.

- Vậy em có thể xin vào rửa chén ở trong nhà hàng. Chuyện đó em làm được mà.

- Nhưng em đi làm để làm gì?

- Em muốn có tiền.

- Có tiền?

- Dạ phải!

- Em cần tiền để làm gì hả?

- Em muốn... em muốn...

- Em muốn thế nào?

- Em muốn bảo lãnh mẹ và con của em sang bên đây để đoàn tụ.

- Em muốn bảo lãnh mẹ và con của em sang đây?

- Dạ. Nhưng điều ấy tốn rất nhiều tiền. Vì vậy em muốn đi làm.

- Không thể được.

Việt Hoàng hét lên. Bạch Cúc hét hoảng:

- Chuyện gì vậy anh?

- Em không thể rước họ sang đây được.

- Tại sao? Họ là người thân của em mà.

- Nhưng họ là nghiệp chướng của tôi.

- Tại sao họ lại là nghiệp chướng của anh hả?

- Tôi cưới vợ. Tôi muốn vợ tôi phải là của riêng tôi. Tôi không muốn nào là mẹ vợ, nào là con vợ vây quanh làm xáo trộn đời sống gia đình của tôi, em hiểu chưa?

- Anh thật là ích kỷ.

- Phải! Tôi rất ích kỷ. Bởi vì kinh nghiệm sống đã cho tôi biết, không thể dính líu đến họ hàng, thân thuộc bên vợ được. Họ sẽ là nỗi ám ảnh lớn lao trong hạnh phúc gia đình mình.

- Anh...

- Không nói nhiều. Em không được đi làm. Không có chuyện bảo lãnh thân nhân gì cả. Em hãy ngoan ngoãn ở nhà làm vợ của tôi.

- Không! Tôi không thể nào bỏ mẹ và con của tôi được.

- Không bỏ thì cũng đã bỏ rồi. Em có thể làm gì được hả?

- Tôi sẽ về Việt Nam. Tôi sẽ về với mẹ và con tôi.

- Em còn có cơ hội đó sao?

- Anh nói thế nghĩa là sao?

- Nghĩa là từ nay em không được quyền ra khỏi nhà khi không có tôi.

- Không! Anh không có quyền khống chế tôi.

- Tôi không đơn giản như em nghĩ đâu. Từ nay nếu tôi không cho phép, cô không được ra khỏi phòng.

- Không! Anh không có quyền đối xử với tôi như thế.

- Em đừng trách tôi. Em có phước mà không chịu hưởng, nên em phải chịu trừng phạt thôi.

Thế là từng ngày, từng tháng, Bạch Cúc bị nhốt trong phòng. Những lần được đi ra ngoài thì có Việt Hoàng. Cô không thể nói gì được vì không đồng ngôn ngữ nên không thể tự giải phóng mình được.

Như thế mà đã mười mấy năm, Bạch Cúc sống trong hoàn cảnh đó. Cô không làm sao liên lạc được với mẹ, nên đành phải bỏ luôn đứa con gái nhỏ của mình. Nước mắt đau thương luôn tuôn chảy. Nhớ mẹ, nhớ con luôn chất nặng trong lòng.

Bạch Cúc càng khóc, Việt Hoàng càng tức giận. Anh càng canh giữ Bạch Cúc chặt chẽ hơn. Cho đến một hôm Việt Hoàng bị tai nạn khi lái xe trong tình trạng say rượu phải tử vong.

Bạch Cúc cũng đau xót khi chồng mất. Dù sao cô cũng đã sống với anh suốt gần hai mươi năm. Tuy khe khắt nhưng thật tình anh rất yêu thương cô. Được tự do, Bạch Cúc vội vã về quê hương, cô muốn tìm lại mẹ và con của mình.

Đứng giữa quê hương, Bạch Cúc bùi ngùi nhớ lại quãng đời gian truân của mình. Bà lần theo bãi biển đi về xóm làng chài. Bà cũng không biết ngôi nhà xưa của mình nằm ở hướng nào. Cảnh vật bây giờ đã thay đổi khác xưa. Bãi biển hoang vu gắn với làng chài xác xơ giờ không còn nữa. Khu du lịch sầm uất mọc lên, nhà cửa san sát với kiến trúc tân tiến nối liền nhau. Bà đang hoang mang không biết đi về hướng nào thì một cô gái đi tới. Bà gọi lại:

- Cháu ơi!

Cô gái dừng chân ngấm nhìn người đàn bà lại rồi hỏi:

- Dì cần gì?

- Tôi muốn nhờ cháu chỉ đường.

- Dì là khách du lịch hả?

- Không! Ta xa quê lâu năm nên không nhớ đường về nhà.

- Thì ra là thế.

- Cháu là người địa phương hả?

- Vâng! Cháu là người ở đây đã nhiều năm rồi.

- Cháu tên gì?

- Cháu tên Bạch Vân.

- Bạch Vân! cháu tên là Bạch Vân hả?

Bạch Cúc sững sờ nhìn rõ nét mặt Bạch Vân. Bà bàng hoàng:

- Đúng rồi! Gương mặt này là của Hải Đăng mà.

Bạch Vân! Đúng! Cô gái ấy không ai khác hơn là Bạch Vân. Bực tức vì những lời trêu chọc của Khả Phong, cô lấy ca nô chạy một hơi ra biển rồi quay về nhà lúc trời vừa sẩm tối. Đi đến đây thì cô gặp Bạch Cúc đang xách chiếc vali nhỏ đi về hướng làng chài.

Bà Bạch Cúc vẫn còn bàng hoàng khi bất ngờ gặp con gái. Bà hỏi Bạch Vân:

- Cháu... mà không, con... con có phải là cháu ngoại của bà Tâm ở làng chài phải không?

- Dạ phải! Nhưng dì là ai mà lại biết bà ngoại của cháu?

- Dì là... dì là...

Bà Bạch Cúc tư lự: Không biết mình nên nói cho Bạch Vân biết mình là mẹ của nó không? Suốt hai mươi mấy năm không nuôi dưỡng, bây giờ liệu nó có oán hận mình không? Hay là để từ từ về nhà gặp mẹ rồi giải bày với con. Chắc là không muộn".

Bà Bạch Cúc nhìn con. Con gái bà đẹp quá, đẹp hơn bà ngày xưa rất nhiều. Nhưng không biết với cái nghèo cái khó, nó có được thành danh hay không?

Bà e dè hỏi con:

- Con... con đang làm gì?

- Dạ. Con đã tốt nghiệp đại học ngành du lịch.

- Con tốt nghiệp đại học hả?

Bà Bạch Cúc reo lên trong nước mắt, Bạch Vân hình như không để ý đến sự xúc động của bà. Cô tiếp tục nói:

- Hiện tại con đang là nhân viên của công ty du lịch có nhà hàng lớn và khu nghỉ dưỡng nữa. Dì về đây chắc là phải thuê khách sạn hả?

Bà Bạch Cúc nén những xúc động khi gặp con gái. Bà muốn ôm chầm lấy con nhưng lại không dám vì sợ bị Bạch Vân từ chối.

- Dì ơi! Dì có thuê khách sạn khi ở đây không?

Câu hỏi của Bạch Vân khiến bà Bạch Cúc giật mình trở về thực tại. Bà mỉm cười tự nghĩ:

- Thì ra nó đang quảng cáo mời gọi khách đến nơi nó làm việc. Cũng tranh thủ kinh doanh dữ chứ.

- Dì có thuê khách sạn không dì?

Bạch Vân hỏi lại. Bà Bạch Cúc trả lời con:

- Nếu dì nói không, con có buồn không?

- Không! Nhưng dì sẽ ở đâu?

- Dì hy vọng rằng mình sẽ tìm được mẹ và con gái của mình. Dì sẽ sống với họ trong cảnh đoàn tụ gia đình.

- Con gái của dì thật hạnh phúc.

- Sao con biết?

- Vì dì đã tìm về với chị ấy. Còn con...

Bà Bạch Cúc hồi hộp lắng nghe:

- Còn con thế nào hả con?

Giọng Bạch Vân nghèn nghẹn:

- Mẹ con không bao giờ về với con cả.

- Sao con biết?

- Vì mẹ của con đâu có nhớ con.

- Sao con biết là mẹ con không có nhớ con hả?

- Nếu nhớ đến con, đến ngoại thì mẹ của con đã về thăm con hoặc có tin tức cho con. Nhưng suốt hai mươi năm nay mẹ con không hề liên lạc.

- Con có hận mẹ con không?

Bạch Vân lắc đầu:

- Con không biết. Con chỉ biết rằng con rất buồn mà thôi.

- Nếu con biết rằng mẹ con đã chịu nhiều đau khổ khi xa con, nhớ con mà không thể nào về thăm con được...

- Đâu có lý do gì mà mẹ con không thể về thăm con được hả dì?

- Vì mẹ của con bị người ta không chế.

- Không chế?

- Phải! Mẹ con bị người ta bắt giam trong phòng, không cho tiếp xúc với bên ngoài. Mẹ con đã khổ đau biết là bao khi không được về thăm con.

- Như vậy thì thật là tội nghiệp mẹ của con quá.

- Con thương mẹ con thật hả?
- Phải! Con rất thương mẹ.
- Con có thể tha thứ cho mẹ khi mẹ quay về tìm con không?
- Con... con không có giận mẹ. Con thương mẹ lắm.

Bạch Vân chợt nhìn bà Bạch Cúc thắc mắc:

- Nhưng sao dì lại biết hoàn cảnh mẹ con hả?
- Tại vì...

Bà Bạch Cúc nghẹn ngào.

- Vì sao hả dì?
- Vì dì chính là mẹ của con.
- Hả! Dì nói sao? Dì là mẹ của con?
- Phải! Mẹ là mẹ của con, Bạch Vân.

Bạch Vân bàng hoàng lùi lại:

- Không! Có thể dì đã nhận lầm rồi. Dì không phải là mẹ của con đâu.

Bà Bạch Cúc nghẹn ngào:

- Mẹ chính là Bạch Cúc. Mẹ là mẹ của con đây Bạch Vân.
- Bạch Cúc!

Một tiếng gọi vang lên. Một tiếng nức bi thương của tiếng mẹ gọi con như xé ruột. Nhận ra người vừa đến là mẹ, bà Bạch Cúc lao đến ôm chặt lấy bà Tâm:

- Mẹ! Mẹ ơi! Con về rồi mẹ ơi!

Bà Tâm run run ôm chặt lấy con gái. Đứa con gái bất hạnh của bà đã biệt biệt suốt hai mươi năm.

- Con! Đúng rồi! Bạch Cúc đây rồi.
- Mẹ ơi! Con là Bạch Cúc đây. Con xin mẹ hãy tha lỗi cho con.

- Tại sao suốt hai mươi năm nay con không liên lạc với mẹ? Con bỏ mẹ, bỏ con của con đành sao chứ?

- Mẹ ơi! Con khổ lắm. Qua bên ấy con bị chồng con không chế, con bị nhốt trong phòng suốt hai mươi mấy năm. Con không thể liên lạc được với mẹ, mẹ ơi.

Bà Tâm vuốt tóc con như thuở nào Bạch Cúc còn là một thiếu nữ ngây thơ:

- Tội nghiệp con gái của tôi quá. Rồi làm sao con về được đây hả? Chồng con đâu?

Bà Bạch Cúc nghèn nghẹn:

- Anh ấy chết rồi mẹ ạ.

- Chết hả? Tại sao nó chết?

- Anh ấy bị tai nạn giao thông. Sau khi anh ấy chết, con thu xếp mọi việc rồi vội vã về tìm mẹ.

- Tội nghiệp cho con quá!

- Mẹ ơi! Mẹ tha thứ cho con nghe mẹ.

- Mẹ đâu có trách hờn gì con. Ngày xưa nếu mẹ không thúc ép chắc là con cũng không đi. Mẹ đã thay con nuôi dạy con gái của con nên người. Bây giờ mẹ giao nó lại cho con.

- Bạch Vân!

Bà nắm tay Bạch Vân:

- Mẹ của con nè! Con gọi mẹ đi cho mẹ con đỡ tủi lòng đi con.

Bà Bạch Cúc dang rộng đôi tay mình ra thiết tha gọi:

- Bạch Vân! Đừng giận mẹ nghe con.

- Mẹ!

Bạch Vân lao đến trong vòng tay mẹ. Con nghẹn ngào nước mắt:

- Mẹ ơi! Từ nay con đã có mẹ rồi. Mẹ đừng bỏ con mà đi nữa nghe mẹ.

Bà Bạch Cúc nói trong nước mắt:

- Không! Mẹ, sẽ không bao giờ lìa xa con nữa. Mẹ sẽ ở lại đây với bà ngoại, với con, với biển cả quê hương mình.

Bạch Vân sung sướng trong vòng tay mẹ. Từ nay cô đã không còn cút côi nữa. Cô đã có mẹ, cô không còn phải tủi thân, khóc thầm vì mình là một cô nhi nữa.

- Thôi! Theo mẹ về nhà đi!

Bà Tâm nắm tay hai mẹ con Bạch Vân bảo. Bạch Vân hỏi bà:

- Bà ơi! Trời tối rồi, sao bà lại ra đây vậy?

- Bà ở nhà cứ bồn chồn, lo lắng không thấy con về. Bà sợ có chuyện gì nên ra đón.

- Không ngờ lại gặp được mẹ của con. Thôi! Hai mẹ con cùng về với bà. Trời tối lắm rồi. Bà con xóm chài nghe tin con về chắc ai cũng mừng hết.

Được nắm lấy tay mẹ, tay con, bà Bạch Cúc cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Những tháng năm sống lạnh lẽo của kiếp ly hương, bà đã được trở về tìm lại sự ấm áp của tình thâm ruột thịt.

Bà bước đi giữa quê hương mà ngỡ đang bước đi giữa thiên đường hạnh phúc.

Hôm nay tất cả mọi người đều vui mừng đón ông Vũ Thái và cả ông Khả Trung ra viện.

Ông bà Vũ Thái đưa Uyên Chi và cả Duy Thanh về thành Phố. Dù lát giận Khả Phong nhưng Bạch Vân vẫn đến bệnh viện tiễn gia đình Uyên Chi và đón ông Khả Trung.

Bà Bạch Cúc nằng nặc đòi đi cùng Bạch Vân. Bạch Vân lắc đầu:

- Mẹ ơi! Mẹ đến đó làm gì?

- Mẹ xa quê hương lâu năm không được giao tiếp với những người đồng hương. Mẹ khao khát muốn được tiếp xúc với những người quen biết của con vậy mà.

Bà Tâm cũng ủng hộ bà Bạch Cúc:

- Mẹ con nói phải đó Bạch Vân. Con hãy đưa mẹ con đi thăm viếng họ đi. Một mặt để cho mẹ con làm quen với họ. Một mặt nữa là...

- Là gì ngoại cứ nói đi? Đâu có gì mà ngoại phải ngập ngừng.

- Bộ con không muốn giới thiệu với mọi người là con đã cô mẹ, một người mẹ vô cùng xinh đẹp hay sao hả?

Bà Bạch Cúc chột buồn:

- Thôi mẹ à! Bạch Vân thấy có gì không tiện thì thôi. Con ở nhà với mẹ vậy.

Sợ bà Bạch Cúc hiểu lầm ý mình, Bạch Vân dẫu môi:

- Mẹ! Con chỉ sợ mẹ đi xa về còn bị mệt nên không muốn mẹ đi, chứ đâu có gì bất tiện đâu. Nếu mẹ thích thì mẹ con chúng tà cùng đi thôi.

Bà Bạch Cúc mỉm cười:

- Con gái! Đừng có nhăn mặt dẫu môi như thế xấu lắm đó.

- Chứ con có đẹp đâu mà sợ xấu chứ?

- Không! Con gái mẹ đẹp lắm. Chắc ở đây cũng có khối cây si trồng trước cửa nhà bà ngoại phải không?

- Mẹ! Mẹ thôi phòng con gái mẹ rồi đó. Con đâu là gi ở cái vùng, biển này chứ?

Nhớ đến những lời nói của Khả phong, Bạch Vân càng thấy giận. Nhưng không vì giận anh mà cô bắt kính với ông Khả Trung. Cô giục mẹ:

- Mẹ con mình đi đến bệnh viện để đón giám đốc đi mẹ.

- Ủ! Mẹ con mình đi. Con đi nghe mẹ.

- Ủ! Con đi!

- Thừa ngoại con đi!

Bà Tâm dặn dò:

- Nhớ đưa mẹ con về sớm. Ngoại chờ ăn cơm nghe con.

- Dạ.

Bạch Vân cảm thấy ngôi nhà của mình thật ấm áp vì có mẹ. Cô sẽ tự hào với mọi người rằng: Bạch Vân này không phải là một cô nhi.

Đến bệnh viện, Bạch Vân đưa mẹ vào thăm ông Vũ Thái. Đúng lúc ông đang chuẩn bị về thành phố.

Uyên Chi hôm nay có vẻ bình tĩnh hơn. Cô chấp nhận Duy Thanh như chấp nhận với duyên phận của mình.

Bạch Vân đến bên giường ông Vũ Thái:

- Thừa bác, có mẹ con đến thăm bác.

Ông Vũ Thái ngồi dậy để tiếp khách:

- Chào chị!

- Chào...

Bà Bạch Cúc chưa kịp nói tiếng “anh”, bà đã đứng lại trân trân nhìn ông Vũ Thái. Bà đột ngột kêu lên:

- Hải Đăng! Anh còn sống sao?

Ông Vũ Thái hơi ngạc nhiên trước thái độ của bà. Ông phân bua:

- Xin lỗi! Có phải chị lầm tôi với một người nào chăng?

Bà Bạch Vân không nén nổi xúc động. Bà cầm tay ông:

- Không! Hải Đăng! Em không lầm được. Anh chính là Hải Đăng, anh mất tích trong một chuyến đi biển. Có phải là anh đã mất trí nhớ sau khi bị tai nạn không? Anh cố nhớ lại đi, Hải Đăng. Em là Bạch Cúc. Và đây là Bạch Vân con của anh đó.

Ông Vũ Thái ngỡ ngàng không hiểu sự tình. Ông nhìn vợ cầu cứu. Bà Vũ Thái bước đến ôn tồn bảo:

- Có lẽ chị đã lầm. Anh Vũ Thái từ nhỏ đã sống ở thành phố. Chúng tôi học chung nhau từ nhỏ. Tôi có thể chứng minh điều đó, anh ấy không phải là Hải Đăng nào đó của chị.

- Nhưng sao trên đời này lại có hai con người không liên quan gì với nhau lại có thể giống nhau như thế được chứ?

- Chị nói là tôi rất giống Hải Đăng nào đó của chị phải không?

Ông Vũ Thái chợt hỏi. Bà Bạch Cúc vẫn còn bàng hoàng:

- Phải! Rất giống! Anh rất giống Hải Đăng của tôi.

Ông Vũ Thái xúc động:

- Có lẽ nào... có lẽ nào...

- Anh nói có lẽ nào là sao?

- Tôi muốn nói có lẽ nào ba mẹ tôi tìm kiếm bao năm không gặp. Bây giờ ngẫu nhiên lại gặp được.

- Anh nói thế là sao?

- Tôi có một người em song sinh thất lạc từ nhỏ. Ba mẹ tôi đã cố công tìm kiếm nhưng không tìm được. Có lẽ nào Hải Đăng đó chính là em song sinh của tôi.

- Đúng rồi! Hải Đăng là một cô nhi. Anh ấy bị thất lạc cha mẹ đến sống ở làng, chài của chúng tôi tà lúc còn rất nhỏ. Anh ấy đã được bà con làng chài chúng tôi đùm bọc và...

Bà Bạch Cúc bật khóc:

- Anh ấy đã không còn nữa. Anh ấy đã vĩnh viễn ra đi khi cùng bà con ra biển.

Ông Vũ Thái ngậm ngùi:

- Thật là đau xót. Bao năm biển biệt tin tức, ngày nhận được tin cũng là tin dữ, vĩnh viễn đã không còn thấy mặt nhau. Vũ An! Vũ An! Em thật là tội nghiệp...

- Ba! Như vậy có nghĩa là Bạch Vân...

Uyên Chi hỏi cha. Ông Vũ Thái gật đầu:

- Bạch Vân là chị em chú bác với con đó. Ông bà nội mà còn sống chắc là mừng lắm. Phải rồi! Con xem, Bạch Vân giống ba vô cùng. Vậy mà chúng ta ở đây không ai nhận ra cả.

Bà Bạch Cúc nắm lấy tay Bạch Vân đang đứng sững sờ lắng nghe câu chuyện của hai người:

- Bạch Vân! Con nhận bác, nhận tổ tông của mình đi con.

Bạch Vân quỳ xuống chân ông Vũ Thái bật khóc:

- Bác, bác của con!

Ông Vũ Thái cũng xúc động không kém.

- Con! Con gái! Tội nghiệp con gái của bác quá!

Bà Vũ Thái cũng xen vào:

- Anh à! Chúng ta không có nhiều con. Chỉ duy nhất có mình Uyên Chi thôi. Hay là chúng ta rước mẹ con của thím ba về Sài Gòn cùng vui sum họp đi anh.

Ông Vũ Thái gật đầu:

- Em nói rất đúng ý anh. Bạch Cúc à, em nghĩ thế nào?

- Dạ thưa anh! Bạch Vân đã lớn rồi, em muốn dành cho nó quyền quyết định.

- Bạch Vân! Mẹ con nói thế, con nghĩ thế nào?

Bạch Vân xúc động:

- Thưa bác! Con cảm ơn tấm tình của bác dành cho con. Từ nhỏ, con đã không được thấy mặt cha. Nay gặp được bác là anh em song sinh của cha. Con gặp bác là con đã được gặp cha của mình. Con sung sướng lắm, nhưng thưa bác. Con...

- Sao hả con?

Từ nhỏ, con đã cùng ngoại sống và lớn lên giữa làng chài ven biển này. Con đã quá quen thuộc và yêu thương gắn bó với vùng đất này. Vả lại, con không thể bỏ bà ngoại con sống một mình lúc tuổi già được. Con xin bác cho con được ở lại đây với bà với mẹ của con.

- Hoan hô! Hoan hô! Anh ủng hộ em, Bạch Vân.

Khả Phong reo lên. Không biết anh vào phòng từ lúc nào mà nghe rõ câu chuyện của Bạch Vân.

- Ai cần anh ủng hộ chứ?

Khả Phong chẳng những không giận mà còn cười thật tươi:

- Chúng ta là bạn mà. Dù em không cần, anh vẫn phải chúc mừng em.

Khả phong chìa tay:

- Bạch Vân! Chúc mừng em đã nhận lại được người thân.

Bạch Vân quay mặt đi. Ông Vũ Thái ôn tồn bảo:

- Bạch Vân à! Là người nhà với nhau cả. Con có giận Khả Phong cũng “di hòa vi quý” đi con.

- Bác à! Con...

- Bạch Vân! Khả phong là người tốt.

Bác mong rằng nó vừa là con nuôi, vừa là cháu rể của bác nữa.

- Con cảm ơn ba! Ba thật là tuyệt vời.

Khả Phong nhắc bồng ông Vũ Thái lên. Ông cười to:

- Đừng quên là ba đang bệnh nghe.

- Đâu có! Con đâu có quên! Con chỉ muốn đưa ba ra xe, cùng ba của con về nhà hàng ăn mừng thôi.

- Được rồi! Nhưng nhớ là phải mời đủ mặt mọi người nghe.

- Đây không phải là mời mà là lệnh của ba cho tất cả phải đến nhà hàng của con để ăn tiệc đi.

- Thì là lệnh đó. Ở đây tôi là người lớn nhất. Tôi vừa ra lệnh vừa mời tất cả mọi người đến nhà hàng ăn mừng ngày hai người bạn già của chúng tôi xuất viện. Ai từ chối? Giơ tay lên?

Không có cánh tay nào giơ lên. Ông Vũ Thái nằm trên lưng Khả phong, cười tươi:

- Như vậy là tất cả đều đồng ý. Xin mời! Xin mời ra xe.

- Không ai từ chối trước lời mời chính đáng. Tất cả cùng nhau dự tiệc mừng chúc sức khỏe của hai ông bạn già vừa thoát được căn bệnh hiểm nghèo.